

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co miesiąc. Redaktor: August Gohlke. Wydawca: **Świecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs. Pa. 19425, USA. Cena: w prenumeracie rocznej zł 200, pojedyn. numeru zł 17.

ŚWIĘTA UROCZYSTE PAŃSKIE - TYP I ANTYTYP

3 Mojżeszowa 23

PIEŃCIOKSIĄG nie zawiera ani jednego kompletnego spisu świąt, jednakże wszystkie dłuższe stosowne ustępy mówiące o świątach zdają się uwydatniać specyfikę sposobów obchodzenia ich, cechującą poszczególne ich zarisy. 3 Moj. 23 oraz 4 Moj. 23 i 29 zawierają w sobie najobszerniejsze źródła informacji. 3 Moj. 23 nie podaje spisu wszystkich świąt ani streszczenia czy skompletowania odpowiednich instrukcji uprzednio podanych w różnych miejscach, lecz po prostu podaje listę - spraw odnoszących się do - okresów w Boski sposób wyznaczonych, w których obchodzone zgromadzenia święte o szczególnie uroczystym charakterze. To, jak najwyraźniej stwierdza nagłówek, są (w. 2): „Święta uroczyste Pańskie, które nazywać będziecie zgromadzenia święte, te są święta uroczyste moje”, to jest, te święta, które mają być traktowane, jako święta dla Mnie, Mnie poświęcone.

(2) Zgodnie z Zakonem okresami szczególnych publicznych nabożeństw, były: (a) pory codziennych porannych i wieczornych ofiar, czasami zwanych „całopaleniem ustawicznym”, (b) cotygodniowe sabaty, (c) dni nowiu miesiąca i (d) „święta uroczyste” (4 Moj. 29:39), czyli pięć wyznaczonych świąt obchodzonych rokrocznie, jak: Święto Przejścia, Pięćdziesiątnica, Pamiątka Trąbienia, Dzień Pojednania (Dzień Oczyszczenia) i Święto Namiotów (1 Kron. 23:30, 31; 2 Kron. 8:13; 31:3; Neh. 10:33; Iz. 1:13, 14). Na każdą z tych okazji wyznaczono składanie szczególnych ofiar. Z tego powodu te wszystkie okazje są wymienione

w 4 Moj 28 i 29. Wspomniane rozdziały określają w szczegółach owe świąteczne ofiary, czego nie ma w żadnym innym pojedynczym ustępie. Te ofiary są kilkakrotnie wymieniane w 4 Moj. 28:3, 9, 11, 16, 26 i 29:1, 7, 12. Stąd dni składania każdodziennych ofiar rano i wieczorem (4 Moj. 28:3, 4) oraz podczas nowiu

księżyca (z wyjątkiem siódmego) nie były dniami uroczystych zgromadzeń, zgromadzeń świętych, nie są więc włączone do 3 Moj. 23.

(3) W języku hebrajskim w 3 Moj. 23 występują dwa różne słowa *moad* i *chag* - tłumaczone na „święto” lub „święta”. (1) *Moad*. (1 mn., *moadim*) jest użyte w wierszu 2 (dwa razy), 4, 37 oraz 44 i oznacza „święta uroczyste” lub „wyznaczone okresy, jak to oddają A.R.V., K.S.V., Rotherham

i inne Biblie. W Iz. 33:20; Ezech. 45:17; 46:11, *moadim* także jest przetłumaczone, jako „święta uroczyste”. I także w 3 Moj. 23:2 „Te są święta uroczyste moje”. (2) *Chag* (1 mn., *chaggim*) występuje w wierszach 6, 34; 39, 41, a jego pochodzenie źródłowe oznacza „tańczyć” i tym samym odnosi się do okresów szczególnej radości i świętowania. Jest ono użyte w związku z radosnym Świętem Przejścia, Pięćdziesiątnicą i Kuczki, w których to okresach wszyscy mężczyźni izraelscy mieli „ukazać się” przed Jehową (2 Moj. 23:17; 34:23; 5 Moj. 16:16; E 11, 398, 399; Ter. Pr. '55, Nr 161, str. 9). 3 Moj. 23 nie tylko wymienia te trzy wielkie okresy zadowolenia i świętowania

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE” 2 Piotra 1:12	
MIESIĘCZNIK	
Lipiec 1983	Nr 330 (5)
SPIS TREŚCI	
Święta, uroczyste Pańskie - typ i antytyp - 3 Moj. 23.....	66
Święta i ofiary - typ i antytyp - 4 Moj. 28 i 29.....	71
Święto Namiotów, Jana 7:37-46	75
„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSYSTUSA” Tytus 2:13	

(*chaggim*), lecz także przedstawia wszystkie „wyznaczone okresy” (*moadim*) jako „zgromadzenia święte”, które oczywiście obejmują te trzy wielkie okresy uroczystości (*chaggim*).

(4) Liczba siedem często występuje w związku z zarządzeniami dotyczącymi tych świąt (wiersze: 3,6, 8, 15, 16, 18, 24, 27, 34, 36, 39, 41, 42). Powtarzanie jej jest silnym dowodem, iż te wszystkie święta były pochodzenia Boskiego i zamierzone w tym celu, by wszystkie same w sobie stanowiły całość. Antytypowo, Bóg polecił Jezusowi, jako Swemu Wykonawcy i jako Wodzowi Swego ludu (w. 1), by poinformował lud Boży Wieku Ewangelii (i podobnie Chrystus otrzyma polecenie, by poinstruował lud Boży Tysiąclecia) o licznych błogosławionych warunkach czy stanowiskach, które On przygotował dla niego (ludu), a w których ten lud miał uczestniczyć i które to warunki i błogosławieństwa, jak został celowo napomniany, miał ogłosić, jako szczególnie poświęcone Bogu a zawierające dla niego (ludu) błogosławione wzajemne przywileje i doświadczenia w łasce, wiedzy i służbie (w. 2). Wspomniane wspólne przywileje i doświadczenia obejmują (a) we Wieku Ewangelii antytypowych Izraelczyków jako całość, szczególnie jednak tych z pierwszego i ostatniego okresu zgromadzeń - ze Żniw (Ps. 50:5; 1 Kor. 10:11) i (b) całe chrześcijańskie życie poszczególnych antytypowych Izraelczyków, szczególnie jednak w okresach początkowym i końcowym (zobacz Ter. Pr. '46, str. 78, kol 2). Bez wątplenia podczas Żniw występowały najbardziej błogosławione i uroczyste wspólne przywileje i doświadczenia w łasce, wiedzy i służbie, obejmujące antytypowego Izraela. Cieszymy się bardzo z tych, które zostały nam udzielone!

(5) Jak w 2 Moj. 23:12, 14; 34:21-23; 4 Moj. 28:9-31, tak w 3 Moj. 23 cotygodniowy sabat jest wymieniony przed corocznymi wyznaczonymi okresami. Sabat właściwie, rozpoczyna wykaz świętych zgromadzeń, gdyż (a) jest podstawowym i wspólnym dla wszystkich usprawiedliwionych ludzi Bożych („Albowiem wnijdziemy do odpocznienia, którzyśmy uwierzyli” - Żyd. 4:3) a (b) wszystkie grupy czczonych okresów miały sabatowy charakter. Cotygodniowy sabat stanowi typ naszego odpocznienia w usprawiedliwieniu z wiary, zaliczonych nam przez wiarę błogosławieństw Tysiąclecia. Rodzaj ludzki przez sześć tysiącletnich dni (przez sześć dni robić będziecie, w. 3) znosił rzeczywistość i skutki grzechu oraz przekleństwa, lecz podczas następnego, siódmego tysiącletniego dnia, podczas Tysiąclecia, ma zaprzestać znoszenia rzeczywistości oraz skutków grzechu i przekleństwa. Bowiem sześć antytypowych tysiącletnich dni dla tych, którzy w tym życiu zyskują usprawiedliwienie przez wiarę, było częściami sześciu literalnych tysiącletnich dni poprzedzających ich usprawiedliwienie a ich siódmy tysiącletni dzień jest okresem, w którym ich usprawiedliwione człowieczeństwo doznaje radości usprawiedliwienia z wiary, gdyż tym, którzy są usprawiedliwieni przez wiarę jest przyznany Ty-

siącletni odpoczynek od przekleństwa (ale w dzień siódmy sabat [uroczystego - zobacz R.V., Rotherham, itd.] odpocznienia ... żadnej roboty czynić nie będziecie). Jest on wspólnym, błogosławionym przywilejem i doświadczeniem dla wszystkich ludzi Bożych (świętym zgromadzeniem). Jest on odpoczynkiem postanowionym przez Jehowę (sabat Pański) i ma być poświęcony Jemu, przestrzegany przez Jego lud wszędzie gdzie się znajduje (we wszystkich mieszkaniach waszych).

(6) *Rokroczne* święta (*moadim*, wyznaczone okresy lub święta uroczyste) zgromadzeń świętych przedstawia wiersz 4. Prócz cotygodniowych sabatów były też coroczne sabaty, trwające przez siedem dni, podczas których obowiązywał zupełny odpoczynek i zgromadzenia święte, jak: pierwszy i siódmy dzień Święta Przaśników (Wielkanoc), Dzień Zielonych Świątek (dzień pięćdziesiąty - „Aż do pierwszego dnia po siódmym tygodniu” - w. 16), Pamiątka Trąbienia, Dzień Pojednania, pierwszy dzień Święta Namiotów i ósmy dzień, następujący po siedmiu dniach ucztowania (2 Moj. 12:16; 4 Moj. 28:16-18, 25, 26; 29:1,7, 12, 35).

ŚWIĘTO PRZAŚNIKÓW

(7) Zgromadzenia święte pierwszego i siódmego dnia (15 i 21 Nisan),” Święto Przejścia (3 Moj. 23:5-14), stanowią typ błogosławionych przywilejów i doświadczeń ludu Bożego w życiu chrześcijańskim, w okresach efeskim i laodycejskim przeżywającego wielką radość i pokój w wyniku stanu usprawiedliwienia, w znaczeniu uzyskania wolności z niewoli grzechu, błędu, samolubstwa i światowości, w miarę jak uczestniczył w Prawdzie, sprawiedliwości, miłości i niebiańskim usposobieniu (1 Kor. 5:8; Rzym. 14:17, 18). W dalszym ciągu nie będziemy roztrząsać spraw związanych z Świętem Przejścia, gdyż były one bardzo dokładnie wyjaśnione, na przykład, w F, 565-596 i Ter. Pr. '46, str. 56-61 i 77-81 (ogólne wyjaśnienie oparte na ustanowieniu Wielkanocy, jak jest przedstawione w 2 Moj. 12} oraz w Ter. Pr. '74, str. 5-12 (podane tu dalsze szczegóły są oparte na 4 Moj. 9:1—14).

(8) Bóg zlecił Jezusowi, by Jego ludowi udzielił instrukcji (w. 9, 10) dotyczących Swego zmartwychwstania trzeciego dnia (16 Nisan). Jezus czynił to stopniowo, gdy jako Logos był aktywny w udzielaniu stosownych tekstów ze Starego Testamentu, szczególnie tego rozważanego obecnie, lecz jeszcze szczególnie wtedy, gdy instruował uczniów przy końcu Swej ziemskiej posługi (na przykład, Mat. 16:21). Poinstruował ich, że po Jego zmartwychwstaniu, gdy wejdą w sferę właściwej Prawdy i w sferę jej Ducha (gdy wnijdziecie do ziemi, w. 10), począwszy od Żniwa Żydowskiego (będziecie żać), będą (jak i pozostały lud Boży Wieku Ewangelii) świadczyć o naszym Panu jako zmartwychwstałym Nowym Stworzeniu, pierwszym z śpiących pierwiastków (tedy przyniesiecie snop pierwiastek żniwa waszego

do kapłana [zobacz, na przykład, Dz. Ap. 26:22, 23; 1 Kor. 15:4, 20, 23; Kol. 1:18)]. Nasz Pan, jako zmartwychwstałe Nowe Stworzenie przedstawił się Jehowie trzeciego dnia, by od tej chwili być stale żywym i aktywnym w posłudze i (po Swym Wniebowstąpieniu) być przyjętym dla naszej korzyści, by nas usprawiedliwiać i wstawiać się za nami (w. 11; Rzym. 6:9, 10; 4:25; Żyd. 7:25). Ta ofiara nadawała nią do przyjęcia przez Boga (ofiara całopalenia, w. 12) i towarzyszyło jej głoszenie Prawdy w głębszych i płytszych zarysach (ofiary jego śniedną także ofiarę jego mokrą, w. 13). Lud Boży Wieku Ewangelii nie ma uczestniczyć w Prawdzie na czasie od czasu zmartwychwstania Jezusa bez uznawania Jego zmartwychwstania oraz ważności tego zmartwychwstania w Boskim Planie. Jest to zarządzeniem na cały Wiek, obowiązującym w każdym okresie Kościoła (w. 14). W istocie będzie też tysiącletnim zarządzeniem. Miejmy dla tego zarządzenia właściwe uznanie!

ZIELONE ŚWIĄTKI ŚWIĘTEM PIERWIĄSKÓW

(9) Zielone Świątki w Starym Testamencie były znane jako święto żniwa i święto tygodni (2 Moj. 23:16; 34:22, 5 Moj. 16:10, 16; 2 Kron. 8:13) i były Świętem Pierwiastków (3 Moj. 23:15-21; 4 Moj. 28:26), którego pierwszymi dwoma pierwiastkami były chleby obracania obracane przed Jehową. Z tego punktu widzenia jest on typem całego Wieku Ewangelii w aspekcie stanowienia czasu, w którym Duch Święty był wylewany na nowe stworzenia Maluczkiego Stadka i Wielkiej Kompanii, antytypowe pierwiastki w szerszym znaczeniu (Jak 1:18; E 5, 54-61). „Nawet i na sługi [Maluczkie Stadko - synowie, 1 Jana 3:1, 2] i na służebnice {Wielką Kompanię - córki, 2 Kor. 6:18} wyleję w one dni [Wieku Ewangelii] Ducha mego”. Ale z punktu widzenia popierwiastkow dzień Pięćdziesiątnicy, niezależnie od chlebów obracania w drugorzędnym znaczeniu, jest typem Wieku Tysiąclecia, w którym Duch będzie wylany, „na wszelkie ciało” (Joela 2:28, 29). W Obj. 14:4, owe 144.000 są nazwane „pierwiastkami Bogu i Barankowi”. Zauważ jak podobne jest to wyrażenie do tego z 17 wiersza, „pierwiastki to Panu”, które obejmuje także Wielką Kompanię jako drugi bochenek obracania. Zgromadzenie święte w dniu Pięćdziesiątnicy, na Wiek Ewangelii, stanowi typ błogosławionych przywilejów i doświadczeń nowych stworzeń oraz ich wielką radość w stanie spłodzenia z Ducha, jako antytypowych pierwiastków, przed wejściem do stanu narodzenia z Ducha i walnego zgromadzenia Kościoła pierworodnych (Żyd. 12:23).

(10) Rodzaj ofiar związanych z poświęceniem pierwiastkowych chlebów obracania wskazuje, iż ich antytyp istniał od Zielonych Świątek 33 roku Pańskiego do opuszczenia ziemi przez Wielką Kompanię. Jak już widzieliśmy, ofiary

związane z Jezusem jako antytypowym pierwszym dojrzałym Snopem pierwiastków były antytypową ofiarą całopalenia złożoną łącznie z ofiarą śniedną i ofiarami mokrymi, lecz z nimi *nie była przedstawiona ofiara za grzech ani ofiara spokojna obracania*, gdyż te ofiary nie pozostawały w związku z Jezusem jako nowym stworzeniem po zmartwychwstaniu. W taki sposób stosowne ofiarowanie za grzech było ukończone i stosowne śluby przymierza, wytrwale realizowane aż do końca, wypełnione. Jednak z dwoma chlebami obracania ofiarowanymi podczas Pięćdziesiątnicy składano nie tylko ofiarę całopalenia łącznie z ofiarą śniedną i ofiarami mokrymi, lecz także kozła na ofiarę za grzech i ponadto *dwa baranki na ofiarę spokojną, KTÓRE BYŁY OBRACANE* (3 Moj. 23:18-20). Obecność tych ofiar łącznie z ofiarowanymi dwoma bochenkami obracania dowodzi, że te bochenki przedstawiają nowe stworzenia *w okresie trwania ich ofiarowania* - stąd, od Zielonych Świątek aż do opuszczenia ziemi przez Wielką Kompanię. *Jedna ofiara za grzech* dowodzi, iż tylko jeden z antytypowych bochenków (Maluczkie Stadko) złoży ofiarę za grzech, a *dwie ofiary spokojne* wskazują, że oba antytypowe bochenki (Maluczkie Stadko i Wielka Kompania) będą wypełniać śluby stale, aż do śmierci. Także fakt, iż oba bochenki obracania były pieczone z kwasem (w. 17) dowodzi, iż ich antytypy były mniej lub więcej w stanie skażenia - w ciele.

(11) Powyższe rozważania jasno pokazują, że chleby obracania ofiarowane podczas Zielonych Świątek przedstawiają dwie klasy nowych stworzeń, *nie po ich zmartwychwstaniu* (jak to było w przypadku Jezusa, jako antytypowego pierwszego dojrzałego Snopa pierwiastków), lecz *w trakcie procesu ofiarowania*. To jest też pokazane w fakcie identyczności (z wyjątkiem dwóch przypadków, które wskażemy w następnym paragrafie, wyjaśniając dlaczego) tych ofiar (3 Moj. 23:18-20) z drugim - uzupełniającym (4 Moj. 29:11) - kompletem ofiar składanych w Dniu Pojednania (oczyszczenia, 4 Moj. 29:7-11), a będących typem nadających się do przyjęcia ofiar Kościoła w usprawiedliwieniu i poświęceniu *podczas Wieku Ewangelii*. W 3 Moj. 16 ofiary całopalenia nie wcześniej były składane, aż Aaron przyoblekł się w szatę piękności i chwały, gdyż wtedy ten obraz ma być tysiącletnią manifestacją Boskiego przyjęcia ofiary Chrystusa, Głowy i Ciała, na rzecz świata, której manifestowanie w okresie restytucji będzie stanowiło błogosławieństwa wówczas udzielane. W 3 Moj. 16 nie ma ofiary całopalenia, jako typu Jezusa czyniącego Kościół możliwym do przyjęcia w usprawiedliwieniu i poświęceniu, lecz ofierze całopalenia z 4 Moj. 29:7-11 towarzyszy ofiara za grzech - kozła z kóz - co dowodzi, iż ta ofiara całopalenia należy do Wieku Ewangelii i jest związana z ofiarą za grzech Kościoła. Ta ofiara całopalenia stanowi typ manifestowania w Wieku Ewangelii Boskiej akceptacji ofiary Jezusa złożonej na rzecz Maluczkiego Stadka, a która to manifestacja

przejawia się w usprawiedliwieniu i uświęceniu Kościoła, jak następuje: zasługa Jezusa (młodego cielca) sprawia, że Kościół (baran) zupełnie nadaje się do przyjęcia (baranków rocznych siedem, pełnych) w trakcie nauczania głębokich i płytkich doktryn (składaniu ofiary śniedzkiej i mokrej), gdy jest ofiarowany, jako ofiara za grzech (koziół z kóz). Stąd jest to sprawą Wieku Ewangelii. Odpowiednio też ta ofiara całopalenia była składana *przed zmianą szat przez Aarona*, być może tuż po ofiarowaniu cielca na ofiarę za grzech (3 Moj. 9:2, 8-11, 12-14).

(12) Porównanie 4 Moj. 29:7-11 z 3 Moj. 23:18-20 pokazuje, iż jedynymi różnicami między tymi tekstami występującymi w związku z ofiarowywanymi zwierzętami są: (a) w 3 Moj. 23 w ofierze całopalenia występują dwa barany, a w 4 Moj. 29 tylko jeden, (b) w 3 Moj. 23 dwa baranki były użyte jako ofiary spokojne i ofiary obracania, a żaden w 4 Moj. 29. Powodem tych różnic jest, co następuje: dwa barany i dwa baranki z 3 Moj. 23 odnoszą się do dwóch klas nowych stworzeń, Maluczkiego Stadka i Wielkiej Kompanii, podczas gdy w 4 Moj. 29 jeden baran odnosi się wyłącznie do Maluczkiego Stadka, gdyż tylko ono, a nie Wielka Kompania, jest ofiarą za grzech. Z tego powodu ludzka natura Wielkiej Kompanii nie jest przedstawiona w żadnym ze zwierząt w 4 Moj. 29.

(13) Nieobecność jednego baranka w ofierze spokojnej obracania w 4 Moj. 29 ma wskazywać, że nawet bez wyraźnego typu, samo przez się jest zrozumiałe, iż ofiara za grzech Maluczkiego Stadka jest kontynuowana przez ciągłe wypełnianie ślubów przymierza, podczas gdy obecność obu baranków, jako ofiar spokojnych obracania w 3 Moj. 23, jest właściwa w związku z tym faktem, iż nie byłoby potrzebne zastosowanie typu dla Maluczkiego Stadka przez ofiarę spokojną obracania, gdyby jedynie ono było tu przedstawione, lecz było potrzebne, ponieważ typ obejmował Wielką Kompanię, która musi aż do końca wypełniać śluby przymierza. By jednak wykluczyć myśl o istnieniu jednej klasy, Maluczkiego Stadka, tutaj rozważanej, były użyte dwa baranki. Innymi słowy, gdyby Wielka Kompania nie była pokazana w obrazie 3 Moj. 23, to nie byłoby w ogóle ofiary spokojnej obracania, lecz skoro była w obrazie, musiały być użyte dwa baranki, by zapobiec niewłaściwemu zrozumieniu a prowadzić do zrozumienia o istnieniu dwóch klas występujących w obrazie 3 Moj. 23.

(14) Antytyp biednego (Wielka Kompania) i przychodnia (Młodociani Godni), odnoszący się do pokłósia (w. 22, porównaj z 19:9, 10; 5 Moj. 24:19-21) został dostatecznie wyjaśniony w Ter. Pr. '70, str. 28-32; E 4, 443-445 i E 6, 267, a antytyp święta Pamiątki Trąbienia (proklamacja poselstwa Prawdy) i dwunastu nowiów księżyca (doświadczenia związane z rozwojem, itd., dwunastu głównych łask) został wyjaśniony w Ter. Pr. '53, str. 81, par. 1-21. Jedynie jeden dzień nowiu każdego roku, siódmego nowiu, był świętem uroczy-

stym (3 Moj. 23:24; 4 Moj. 29:1). Był on szczególnie ważnym dniem rozpoczynającym ten miesiąc, w którym każdego roku występował dzień pojednania i kuczki oraz Jubileusz, co pięćdziesiąt lat. Przedstawia on dla chrześcijan Wieku Ewangelii przywileje dotyczące bezinteresownej miłości w jej różnych zarysach, siódmej łaski z 2 Piotra 1:5-7. Boskie instrukcje (wiersze 23-25) udzielone ludowi przez Jezusa mówiły, iż do tych przywilejów należało posiadanie przypisanego odpoczynku Tysiącletniego od przekleństwa (sabat) ze szczególnym proklamowaniem prawdy na temat miłości bezinteresownej, jako pomnika wystawionego Bogu, który jest miłością (będziecie mieli pamiątkę trąbienia; 1 Jana 4:8, 16) i który pragnie, by ta zaleta w obfitości znajdowała się w Jego ludzie (1 Kor. 13; Kol. 3:14; 1 Tym. 1:5; 1 Piotra 1:22) wraz z błogosławionymi wzajemnymi doświadczeniami Jego ludu w łasce, wiedzy i służbie (zgromadzenie święte).

DZIEŃ POJEDNANIA I ŚWIĘTO NAMIOTÓW

(15) Typ i antytyp Dnia Pojednania (Dnia Oczyszczenia) raczej był wyjaśniony w pełni w *Cieniach Przybytku*, str. 47-80 oraz w innych Pismach Prawdy. Z tego też powodu niczego więcej na jego temat nie ma potrzeby wyjaśniać, z wyjątkiem tego, iż Bóg nakazał Swemu ludowi obchodzić go uroczyście, jako zgromadzenie święte (w. 26-28), co zdaje się być typem wydanego przez Niego Swemu ludowi polecenia w Wieku Ewangelii do święcenia go i zgłaszania się po przywileje jego ofiary za grzech, branie udziału w stosowanych błogosławionych doświadczeniach w łasce, wiedzy i służbie. Wszystkim nakazano szczególną świętość oraz obchodzenie przypisanego odpocznienia Tysiąclecia od rzeczy związanych z przekleństwem, wykluczając karnie z takiego stanowiska tych, którzy stale i dobrowolnie ten dzień bezczęścili (w. 29-31). Dla splotzonych z Ducha to oznaczałoby drugą śmierć (Żyd. 6:4-6; 10:27-31). Zarządzenie to miało być stosowane ustawicznie (w. 32).

(16) Święto Namiotów, czyli święto Zgromadzenia, podczas którego Izraelczycy w wielkiej radości przebywali w kuczkach skonstruowanych z gałęzi różnych rodzajów drzew, jest opisane w wierszach od 34 do 36 i 39-43 (porównaj 2 Moj. 23:16; 34:22; Neh. 8:14-18). Antytyp był jasno przedstawiony w pismach Prawdy (np. E 6, 535; Ter. Pr. '53, str. 81; E 10, 183-185, 218; E 11, 399; Ter. Pr. '55, str. 9; Ter. Pr. '63, str. 53) jako będący stanem różnych klas ludu Bożego Wieku Ewangelii w ich ostatecznych stanowiskach, szczególnie tych z okresu Żniwa, jako rezultatu wysiłków podejmowanych przed Jehową. Stanowiska tutaj przedstawione dotyczą Maluczkiego Stadka (z [owocu - E 6, 335] drzewa, co najpiękniejszego, w. 40), Wielkiej Kompanii (gałązek palmowych), drugiej śmierci (gałązek drzewa gęstego) i Młodocianych Godnych (wierzby).

(17) Tak więc to zestawienie tutaj jest podobne do opisanego u Neh. 8:15 i Iz. 41:19 (porównaj, E 6, 535) stosującego się do Paruzji i Epifanii. Iz. 41:19 odnosi się także do Tysiąclecia, jak to pokazuje kontekst (np., wiersze 17, 18; porównaj, Ps. 107:35; Iz. 35:6, 7; 44:3; Ezech. 36:25-27; E 15, 559, 560; E 17, 331). W tym zastosowaniu zdaje się być pokazanych siedem zbawionych klas pomiędzy ludzkości, jak następuje: zbawieni niewybrani (cedry), „Quasi-wybrani (wyborne cedry [według A.R.V.] *akacja*), Poświęceni Obozownicy Epifanii (sosna, według oryginału *mirt*), Maluczkie Stadko (oliwne drzewa), Starożytni Godni (jedlina), Wielka Kompania (wiąz, według oryginału *sosna*) i Młodociani Godni (bukszpan). Przedstawione tu trzy klasy, które ostatecznie posiadają ziemskie dziedzictwo, występują, jako pierwsze, kolejno według ważności, najwyższa klasa jest wymieniona, jako ostatnia z trzech, po której następują cztery klasy, które ostatecznie osiadają duchowe dziedzictwo, według kolejności ważności, w której klasa najwyższa występuje wśród tych czterech jako pierwsza. Święte zgromadzenie w pierwszym dniu święta oraz w ósmym dniu następującym po siedmiu dniach ucztowania, stanowi na Wiek Ewangelii typ wzajemnych błogosławionych przywilejów i doświadczeń ludu Bożego obu Żniw, szczególnie epifanicznego [E 10, 183-185; P'54, 12, par. 3], w różnych stanowiskach klasowych. Niech lud Boży w dalszym ciągu raduje się w nich!

(18) Wiersz 36 doprowadza do końca wyliczanie wszystkich corocznych świąt, podczas których odbywały się święte zgromadzenia. Wiersze 37 i 38 odpowiadają nagłówkowi z 4 wiersza, w obu wierszach wyłączone są cotygodniowe sabaty, które należą do świąt uroczystych (*moadim*), świąt o bardziej ogólnym znaczeniu tego słowa. Podczas Wiek Ewangelii Jezus, jako Boski Wykonawca ogłosił (opowiedział) te wszystkie antytypowe „święta uroczyste”, okresy uroczystości i radości, Swemu ludowi (w. 44; 4 Moj. 29:39; 30:1). To samo uczyni w Wiek Tysiąclecia w stosunku do ludu Bożego będącego pod Nowym Przymierzem. Jeżeli obchodzimy antytypowo te uroczystości, czynmy to inteligentnie, czcząc Boga w duchu i prawdzie, by w ten sposób ciągle trwać w postawie mogącej otrzymywać te błogosławieństwa. P '67, 22.

BEREAŃSKIE PYTANIA DO POWYŻSZEGO ARTYKUŁU

(1) Czego Pięcioksiąg nie zawiera? Co można powiedzieć o stosownych dłuższych ustępach? Co zawierają 3 Moj. 23 i 4 Moj. 28, 29? Czego nie podaje 3 Moj. 23? A co podaje? Gdzie to jest najwyraźniej podkreślone? Jak?

(2) Jakie szczególne okresy publicznych nabożeństw były zgodne z Zakonem? Ile było „uroczystych świąt”? Które to były? Jak to jest potwierdzone? Co było wyznaczone w związku z nimi? Gdzie one wszystkie są wymienione? Dlaczego? Gdzie są kilkakrotnie wymienione? Czego nie zawiera 3 Moj. 23? Dlaczego nie?

(3) Jak dwa różne słowa hebrajskie, *moad* i *chag*, są oddane w 3 Moj. 23? Gdzie występuje słowo

moad? Co ono oznacza? Gdzie jeszcze występuje to określenie? Jak jest oddane w 3 Moj. 23:2? Gdzie występuje słowo *chag*? Jaki jest jego źródłosłów? Do czego się odnosi? W związku z czym jest używane? Co mieli zrobić wszyscy mężczyźni izraelscy podczas tych świąt? Jakie teksty to potwierdzają? Co czyni 3 Moj. 23? Co obejmują *moadim*?

(4) Co jest często wymieniane w związku z tymi zarządzaniami? O czym to dowodzi? Co Bóg czyni antytypowo? Jak to jest w typie pokazane? Komu ta instrukcja miała być przekazana? Dotycząca czego? Co oznajmiono? Jaki jest tego typ? Co obejmują przywileje i doświadczenia? Czym one były dla antytypowego Izraela w czasie Żniw? Jaka powinna być nasza reakcja?

(5) Przed czym jest wymieniony sabat w 3 Moj. 23? Gdzie jeszcze? Co właściwie sabat rozpoczyna? Dlaczego? Co pokazuje Żyd. 4:3? Czego typem jest cotygodniowy sabat? Co musiał znosić rodzaj ludzki? Kiedy? Jak to pokazuje typ? Co można powiedzieć o rodzaju ludzkim następnego wieku? Co o tych, którzy zyskują usprawiedliwienie przez wiarę? Co jest przyznane tym usprawiedliwionym przez wiarę? Jak to jest pokazane w typie? Jakim jest ten odpoczynek? Dla kogo? Jak to jest pokazane w typie? Kto go ustanowił? Jak to pokazuje typ? Jak należy sabat traktować? Jak to pokazuje typ?

(6) Co przedstawia w. 4? Prócz cotygodniowych sabatów, ile było corocznych świętych odpoczynków i świętych zgromadzeń? Jakie to były święta? Gdzie są podane?

(7) Kiedy się odbywały zgromadzenia święte zwoływane na święto przaśników? Co one przedstawiają? Co pokazuje zacytowane teksty Pisma Świętego? Czego nie będziemy tu roztrząsać? Dlaczego nie? Co podaje Ter. Pr. '46, str. 56-61 i 77-81? Co podaje Ter. Pr. '74, str. 5-12?

(8) Komu i co Bóg zlecił? Jak to jest pokazane w typie? Czego te instrukcje dotyczyły? Kiedy Jezus czynił to stopniowo? A szczególnie kiedy? Jaki jest na to dowód? Według Jego instrukcji, co mieli czynić? Jaki jest typ na to? Począwszy od kiedy? Jak to jest przedstawione w typie? Naszemu Panu, jako komu mieli przedłożyć wspomniane sprawozdanie? Jak to przedstawia typ? Jakie są dowody? Co uczynił Pan? Jako kto? Co od tej chwili miało mieć miejsce? Dla czyjej korzyści? W jakim celu? Jak to przedstawia typ? Jak. jest udowodnione? Jaki to był rodzaj ofiary? Jak to pokazuje typ? Co jej towarzyszyło? Jak to pokazuje typ? Czego lud Boży Wiek Ewangelii nie miał czynić? Kiedy to zarządzenie obowiązuje? Jaki jest tego typ? Kiedy będzie ono jeszcze obowiązywać? Jaki powinien być nasz stosunek do tego zarządzenia?

(9) Pod jaką nazwą w Starym Testamencie były znane Zielone Świątki? Jakie są na to dowody? Czym były Zielone Świątki? Jakie są na to dowody? Jakie były pierwsze pierwiastki? Co one z tego punktu widzenia przedstawiają? W jakim aspekcie? Jakie klasy w szerszym znaczeniu? Jak to jest udowodnione? Co ten dzień przedstawia z punktu widzenia papierwiastków? Niezależnie od czego? Na kogo będzie wylany Duch w Wiek Tysiąclecia? Jak to potwierdza Joela 2:28, 29? Jak 1 Jana 3:1, 2? 2 Kor. 6:18? Co pokazuje Obj. 14:4? Jakie w nim występuje podobne wyrażenie? Co to drugie wyrażenie obejmuje? Jako co? Co przedstawia na Wiek Ewangelii zgromadzenie święte? Przed jakim wydarzeniem? Co pokazuje Żyd. 12:23?

(10) Na co wskazuje rodzaj ofiar związanych z poświęceniem pierwiastkowych chlebów obracania? Jakie ofiary były składane w związku z Jezusem, jako pierwszym antytypowym snopem? Jaka ofiara nie była z nimi przedstawiona? Dlaczego nie? Co było ofiarowane łącznie z chlebami obracania w dniu Pięćdziesiątnicy? Co jeszcze? Co się działo z tymi dwoma barankami? Jaki jest na to dowód? Czego dowodzi obecność ofiary za grzech i ofiary spokojnej? Co dowodzi jedna ofiara na grzech? A co dwie ofiary spokojne? Czego dowodzi fakt użycia kwasu do wypieku chlebów obracania?

(11) Co pokazują jasno powyższe rozważania? Jakiego okresu bytu nowych stworzeń nie pokazują?

Jaki pokazuje? W jakim jeszcze fakcie to jest pokazane? Jaka jest rola 4 Moj. 29:7-11 do 3 Moj. 23:18-20? Kiedy według 3 Moj. 16 były składane ofiary całopalenia? Dlaczego nie wcześniej? W czyni okaże się manifestacja tej ofiary? Czego nie ma w 3 Moj. 16? Co towarzyszy ofierze za grzech według 4 Moj. 29:7-11? O czym to dowodzi? Z czym się wiąże? Co przedstawia stosowna ofiara całopalenia? W czym przejawia się ta manifestacja? Jak? Jaki jest typ? Jaki jest jej charakter? Kiedy ta ofiara była składana? Być może kiedy? Jakie teksty to udowadniają?

(12) Co pokazuje porównanie 4 Moj. 29:7-11 z 3 Moj. 23:18-20? Jakie są powody tych różnic? Czego tym samym nie przedstawia żadne zwierzę z 4 Moj. 29?

(13) Co pokazuje nieobecność jednego baranka składanego na ofiarę spokojną obracania w 4 Moj. 29? Co pokazuje obecność dwóch baranków składanych na ofiarę spokojną obracania? Dlaczego użyto dwóch baranków? Innymi słowy, jak ta sprawa się przedstawia?

(14) Kto miał przywilej udziału w pokłosiu? Co tego dowodzi? Kogo przedstawiają? Gdzie ten antytyp był wyjaśniony dostatecznie? Gdzie został wyjaśniony antytyp pamiętki trąbienia? Czego typem jest to trąbienie? Czego typem są nowie księżycy? Gdzie wyjaśnione? Który dzień nowiu księżycy był świętem? Jak dowiedzione? Co było szczególnie ważne? Co to przedstawia? Jakie były Boskie instrukcje dla Jego ludu? Jak to pokazuje typ? Przez kogo Bóg udzielił tych instrukcji? Co szczególnie się z nimi wiązało? Jako co? Jak to określa typ? Czego Bóg

pragnie? Jak dowiedzione? Czego jeszcze Bóg pragnie? Jak to pokazuje typ?

(15) Co uczyniono w związku z Dniem Pojednania? Czego teraz nie ma potrzeby wyjaśniać? Na co wskazuje typ Boskiego polecenia odnoszącego się do uroczystego przestrzegania zgromadzenia świętego? Z czego cieszone się ponad wszystko? Jaka jest kara za dobrowolne beczczenie tego dnia? Jak to pokazuje typ? Co to by oznaczało dla spłodzonych z Ducha? Jak to jest dowiedzione? Jak to zarządzenie miało być stosowane? Jak to pokazuje typ?

(16) Co przedstawiają wiersze 34-36 i 39-43? Gdzie jeszcze? Gdzie ten antytyp był jasno przedstawiony? Jako co? Szczególnie kogo przedstawia? Jako rezultat czego? Jakie stanowiska są tu przedstawione? Jaki jest typ w każdym przypadku?

(17) Przedstawione w 3 Moj. 23 święto kuczek, do jakiego innego opisu jest podobne? Do jakich okresów szczególnie się odnosi? Do jakiego jeszcze okresu odnosi się Iz. 41:19? Co na to zastosowanie wskazuje? Jak to jest dowiedzione? Co ten tekst przedstawia? Jakich jest siedem zbawionych klas spośród ludzkości? Jak to jest zobrazowane w każdym przypadku? Co można by powiedzieć o porządku, w jakim te klasy występują? Kiedy się odbywały stosowne zgromadzenia święte? Co one przedstawiały na Wiek Ewangelii? Co ma czynić cały lud Boży?

(18) O czym mówi 36 wiersz? O czym wiersze 37 i 38? Co jest wyłączone z 4 wiersza? Dlaczego? Co Jezus, jako Boski Wykonawca w Wiek Ewangelii ogłosił? Co ogłosił w Wiek Tysiąclecia? Jak to pokazuje typ? Jak mamy obchodzić antytypowo te uroczystości? W jakiej mamy trwać postawie?

ŚWIĘTA I OFIARY – TYP I ANTYTYP

4 Moj. 28 i 29

PRZEDSTAWIENIE powyżej typu i antytypu 3 Moj. 23 pozwala w sposób ogólny dobrze zrozumieć jak Bóg przez Mojżesza poinstruował Izraela, by szczególnie obchodził „święta uroczyste” i niektóre związane z nimi ofiary. W powyższym artykule powiedziano, że 4 Moj. 23 i 29 podaje o wiele więcej danych na temat ofiar, które zostały wymienione przez Boga za pośrednictwem Mojżesza, jako przeznaczone na te okazje. Dlatego, pokrótce rozważymy te dwa rozdziały. 4 Moj. 28:1-8 traktuje o ofiarach, które miały być składane każdego poranka i wieczoru „na każdy dzień”; wiersze 9 i 10 mówią o cotygodniowych sabatach; wiersze 11-15 o nowiu miesiąców; wiersze 16-25 o Świecie Przejścia; wiersze 26-31 o „dniu pierwocin” w Zielone Świątki; 29:1-6 o Pamiętce Trąbienia; wiersze 7-11 o Dniu Pojednania; wiersze 12-38 o Świecie Kuczek a wiersze 39 i 30:1 podsumowują całość (porównaj i Kron. 23:30, 31; 2 Kron. 8:13; 31:3).

(2) Te święta, nowie księżycy i dni radości przedstawiają wszelkie zarysy życia chrześcijańskiego w jego domysłach, założeniach, rozwoju, przywilejach, błogosławieństwach, narzędziach, pomocach, osiągnięciach, doświadczeniach, łaskach, obowiązkach, opatrności, okresach, itd. (Ter. Pr. '54, str. 85). Bóg przykazał Jezusowi jako Swemu Wykonawcy, aby udzielił instrukcji Jego ludowi, szczególnie temu w Wiek Ewangelii, lecz później także

w okresie Pośredniczącego Tysiącletniego Panowania. Bóg gorąco zalecał, ażeby lud przynosił swoje antytypowe ofiary, możliwe do przyjęcia przez Niego, w określonym czasie i w sposób określony w warunkach lub stanach błogosławionych, które On przygotował, by w nich lud uczestniczył (4 Moj. 28:1, 2).

OFIARY PORANNE I ANTYTYP

(3) Ofiary poranne i wieczorne są określone w 4 Moj. 28:6 oraz 29:6 i 38 jako „całopalenie ustawiczne”. Bóg polecił Jezusowi poinstruować Swój lud Wiek Ewangelii, by w prawdziwej wierze i modlitwie składał regularne ofiary Bogu, który z zadowoleniem objawiał przyjmowanie ich (w. 3; porównaj z w. 6) z powodu przypisywanej mu zasługi wynikającej z Okupowej ofiary Jezusa (Baranka... ofiarować będziesz poranu, w. 4), czyniąc go (lud) - na ile każdodziennie się modli prosząc o jej przypisanie - możliwym do przyjęcia przez Boga w ofiarniczych uczynkach (baranka drugiego .... wieczorami; porównaj w. 8; E 10, 218). W łączności z tą ofiarą mieli, dzięki pomocnej łasce Bożej udzielonej przez Chrystusa, według pełnej miary ich zdolności i z wielką miarą Ducha Świętego, składać regularne deklaracje zawierające dobrze rozbierane głębsze i prostsze Prawdy odzwierciedlające chwałę Boga i zaufanie do Niego w Jego atrybutach (ofiary śniedną ... a ofiara jej mokra, w. 5, 7, 8).

OFIARY COTYGODNIOWYCH SABATÓW

(4) Ponadto, Bóg przez Jezusa poinformował Swój lud Wieku Ewangelii o jego odpocznieniu z wiary w usprawiedliwieniu przez Chrystusa (dzień sabatu, w. 9; powyższy artykuł, str. 66). W związku z tym (lud) miał okazać (przynieść) prawdziwą wiarę w Jezusa jako Zbawiciela w pełni akceptowanego przez Boga jako pozostającego pod zwierzchnictwem Boga, Dostarczyciela odpocznienia wierzącemu w usprawiedliwieniu. Lud Boży także miał okazać (przynieść) prawdziwą wiarę w Kościół, jako otrzymujący i zachowujący odpocznienie w usprawiedliwieniu i będący w stanie nadającym się do przyjęcia przez Boga z powodu zasługi Jezusa (dwa baranki). W związku z tym poświęceni mieli ogłaszać, do granic swoich zdolności i z wielką miarą Ducha, dobrze „rozbiegane” stosowne głębsze i łatwiejsze Prawdy, odzwierciedlające chwałę i zaufanie do Boga (ofiary śniedną ... i mokrą jej ofiarę, w. 9, 10).

OFIARY SKŁADANE W DNIU NOWIU MIESIĄCA

(5) Bóg przez Jezusa poinstruował Swój lud Wieku Ewangelii o przywilejach i doświadczeniach związanych z rozwojem, itd., dwunastu głównych łask (A na nowiu miesiąców waszych, w. 11; Ter. Pr. '54, str. 85 i powyższy artykuł w niniejszym numerze). Lud Boży w rozwijaniu łask w swych sercach i życiu, miał Bogu dostarczyć dowodów przyjęcia przez Niego ofiary Jezusa (ofiara całopalenia, która (a) zupełnie wystarcza do zadowolenia Boskiej sprawiedliwości za Kościół oraz za świat i (b) do zmanifestowania Boskiej akceptacji ofiary Jezusa (cielców młodych dwa) sprawiającej, iż ofiara Kościoła (barana jednego) zupełnie nadaje się do przyjęcia (baranków rocznych zupełnych siedem).

(6) Odpowiednie dowody ludu Bożego miały występować w połączeniu z deklaracjami - w pełnej mierze zdolności Jego ludu i z najwyższą miarą Jego Ducha - wysławiania Boga za Jezusa w różnych aspektach jako tego Jedyne, który usunął grzech i umożliwił Jego ludowi rozwijanie owoców Ducha (I trzy dziesiąte części efy ... na ofiarę śniedną do każdego cielca, w. 12) i z podrzędną podobną deklaracją takiego sławienia Boga za Kościół w ofiarowaniu, w rozwijaniu dwunastu głównych łask (i dwie dziesiąte części ... do każdego barana). Takie deklaracje pokryją się także z każdym aspektem zasługi Jezusa jako Baranka Bożego, sprawiającego, iż Kościół zupełnie nadawał się do przyjęcia w toku rozwijania łask (jedną dziesiątą część efy ... do każdego baranka, w. 13). Wszystkie połączone deklaracje prostszych prawd miały mieć te same cechy (mokra ich ofiary, w. 14) i miały być składane w łączności z bezinteresowną miłością Kościoła uczestniczącego w ofierze za grzech (Kozła też jednego z stada za grzech ofiarować będziecie, w. 15).

WIELKANOCNE I ZIELONOŚWIĄTKOWE OFIARY

(7) O obchodzeniu corocznego baranka Wielkanocnego 14 Nisan wzmiankuje w. 16 i opisuje 2 Moj. 12:14-28; 4 Moj. 9:1-14, itd. Oczywiście Jezus jest antytypowym Barankiem Wielkanocnym (1 Kor. 5:7, 8) a coroczna Wieczerza Pańska jest antytypem corocznego obchodzenia Wielkanocy (1 Kor. 11:23-26). Te oraz związane z nimi sprawy były wystarczająco wytłumaczone w F, rozdz. 11; Ter. Pr. '46, str. 33-35 i dalsze) z uwzględnieniem siedmiu dni Świąt Przaśników, które w odniesieniu do antytypowego Izraela są typem siedmiu okresów Kościoła (w. 17), a ich pierwszy i siódmy dzień ze zgromadzeniami świętymi stanowią typ efeskiego i laodycejskiego okresu Kościoła, ze szczególnymi zgromadzeniami, żniwnymi zbiorami (w. 18, 25; Ter. Pr. '46, str. 78, par. 5). Ofiary składane przez siedem dni, wymienione w wierszach 19-22 są takie same, z wyjątkiem opuszczonej ofiary mokrej, jak występujące w wierszach 11-15 z podobnym antytypowym znaczeniem, chociaż antytypowy nacisk wierszy 19-22 pozostaje w związku z usprawiedliwieniem i antytypową Wielkanocą. Pominięcie w 4 Moj. 28 i 29 ofiar mokrych, w tym przypadku jak i w niektórych innych grupach ofiar, nie oznacza, że antytypowo łatwiejsze zarysy Prawdy nie były w tym przypadku przedstawiane. Raczej znaczy, że przedstawienie prostych prawd nie było podkreślane i zdaje się, iż zostały one włączone do głębszych prawd w stosownych antytypowych ofiarach śniednych.

(8) Zielone Świątki, czyli święto pierwiastków albo tygodni, są opisane obszerniej w 3 Moj. 23:15-21. One są typem całego Wieku Ewangelii, będącego czasem, w którym Duch Święty był wylany na Maluczkie Stadko i Wielką Kompanię. Antytyp był omówiony dostatecznie w poprzednim artykule, nie wymaga więc szczegółów tutaj. Ofiary składane w związku z tym świętem (w. 27-30) mają w dużej mierze to samo antytypowe znaczenie jak to z wierszy 11-22, nie będziemy więc tu tego powtarzać, stwierdzimy tylko, że w wierszach 27-30 antytypowy nacisk występuje w związku z Duchem Świętym i poświęceniem.

OFIARY DNIA TRĄBIENIA

(9) Święto trąbienia, pierwszego dnia siódmego miesiąca, zaznaczało początek cywilnego, świeckiego lub rolniczego roku (2 Moj. 23: 16 - jako różniącego się od roku kościelnego, który rozpoczynał się pierwszego miesiąca - 2 Moj. 12:2). Jest ono znane, jako Rosh Hashanah (dosłownie, *głowa roku*). Był to dzień Pamiętki Trąbienia, zgromadzenia świętego i głębokiej uroczystości, publicznego i wyraźnego czytania Prawa Mojżeszowego, płaczu, po którym następowała wielka radość w Panu i Jego błogosławieństwa oraz dzień ucztowania i wysyłania cząstek do tych, którzy nic nie przy-

gotowali (Neh. 8:1-12). Ten dzień wprowadzał to, co czasami jest nazywane „dziesięcioma dniami pokuty osiagającej szczyt w Dniu Pojednania dnia dziesiątego (który wprowadzał każdy pięćdziesiąty rok Jubileuszowy, rozpoczynający się trąbieniem, kiedy ziemię przywracano prawowitym właścicielom; 3 Moj. 25:9). Święto Kuczek trwało od 15 do 22. Ofiary Święta Trąbienia były dodatkiem do regularnych miesięcznych i dziennych ofiar (4 Moj. 29:6). Dzień nowiu księżyca w siódmym miesiącu i jego ofiary zdają się przedstawiać przywileje i połączone z nimi deklaracje, itd., dotyczące niesamolubnej, bezinteresownej miłości, siódmej łaski wymienionej w 2 Piotra 1:5-7 (Ter. Pr. '54, str. 84, 85).

(10) Bóg przez Jezusa polecił Swemu antytypowemu ludowi, by odbywał zgromadzenia, wielkie i małe, szczególnie zbiory plonów (zgromadzenia święte, 29:1; 3 Moj. 23:24; Żyd. 10:25; Mat. 18:20) bez niepotrzebnej pracy i wysiłków świeckich, bez starań o usprawiedliwienie z uczynków (żadnej roboty służebniczej). Tym zgromadzeniom miały towarzyszyć specjalne proklamacje Prawdy (Pamiętka Trąbienia, 1 Kor. 14:8), włączając prawdę o niesamolubnej miłości i miały Prawdę uczynić jasną (Abak. 2:2), wyraźnie podając sens. słuchaczom (Neh. 8:8), co jest niezbędne i co każdy sługa Boży powinien czynić z przekonaniem. Te zgromadzenia miały być okresami robienia duchowych remanentów, badania duszy, pokuty za grzech i poszukiwania przebaczenia, poświęcenia, ponownego oddania i duchowego odrodzenia oraz poszukiwań w zakresie niesamolubnej miłości w sercach i w życiu. Jednakowoż były one okresami wielkiego radowania się w Panu (Filip. 4:4), nawet niekiedy radowania się przez łzy, ucztowania w związku z dobrymi rzeczami dostarczonymi przez Pana i udziału w nich z innymi, mającymi ich mało lub wcale (Neh. 8:1-12, porównaj E 10, 181, 182). Ofiary składane w związku ze Świętem Trąbienia (w. 2-5) mają znaczenie podobne do tego w 4 Moj. 28:11-22, 27-30, nie będziemy go tu powtarzać, lecz jedynie stwierdzimy, że nacisk w w. 2-5 występuje w związku ze szczególną proklamacją Prawdy w zgromadzeniach, itd.

OFIARY DNIA POJEDNANIA

(11) Antytypowy Dzień Pojednania rozpoczął się z poświęceniem Jezusa w 29 roku Pańskim, dziesiątego dnia, siódmego miesiąca i trwa przez cały Wiek Ewangelii a w szerszym znaczeniu obejmuje też Wiek Tysiąclecia. Jehowa napomniiał Swój lud, aby uczynił część przypadającą na Wiek Ewangelii czasem szczególnej uroczystości, zaprzestaniem wszelkiej niepotrzebnej świeckiej pracy (w. 7). Gdy Jezus był jeszcze w Nazarecie, Jehowa widocznie pobudził Go do poświęcenia się, co jak wierzymy, On uczynił w Dniu Pojednania, dziesiątego dnia siódmego miesiąca (Tishri), jako antytyp cielca na ofiarę za grzech przedstawionego Panu w typowym Dniu Pojednania

(3 Moj. 16), w dziesiątym dniu siódmego miesiąca. To wskazuje, iż Jezus urodził się trzydzieści lat wcześniej w Dniu Pojednania, co w przybliżeniu odpowiada dacie 1 października roku 2 przed Chrystusem. Wówczas Bóg Go pobudził, by udał się tam, gdzie Jan chrzczył nad Jordanem, do miejsca oddalonego o cztery dni drogi. Jezus udał się w drogę, a gdy przybył, został ochrzczony i wtedy spłodzony z Ducha (Ter. Pr. '63, 32, kol. 2)."

(12) Bóg poinstruował Swój lud, by w szerszym znaczeniu odbył specjalne zgromadzenie w okresie całego Wiek Ewangelii, podczas którego Kościół jest zgromadzany (zgromadzenie święte, w. 7; Ps. 50:5). Był to czas szczególnie przeznaczony na samozaparcia (a będziecie trapić dusze wasze), na powstrzymywanie się od wykonywania niepotrzebnej pracy świeckiej i nie ufanie w usprawiedliwienie z uczynków. Ofiary dnia pojednania wymienione w w. 8-11 mają w dużej mierze to, samo antytypowe znaczenie, co w 4 Moj. 28:11-22, 27-30; 29:2-5, nie będziemy więc ich tu powtarzać, lecz jedynie stwierdzimy, że nacisk w w. 8-11 jest położony na pojednanie (oczyszczenie) dokonane przez dwie ofiary za grzech.

OFIARY ŚWIĘTA NAMIOTÓW

(13) Święto Namiotów, czyli Zgromadzenia, następowało po zebraniu plonów (2 Moj. 23: 16). Lud budował kuczki z różnego rodzaju gałęzi i w nich przebywał pośród wielkiej radości (Neh. 8:14-18). Bóg poinstruował Swój antytypowy lud, by miał dodatkowe zgromadzenie związane z rozwojem i manifestacją różnych klas w Jego Planie i zajmowaniem przez niewłaściwych ostatecznych stanowisk przed Nim, szczególnie teraz przy końcu Wiek Ewangelii (zgromadzenie święte ... przez siedem dni, w. 12). Nowe stworzenia zatrzymujące korony w okresie spłodzenia z Ducha, zajęły ostateczne stanowisko, jako członkowie Maluczkiego Stadka. Niektóre nowe stworzenia z biegiem czasu stawały się w pewnej mierze niewierne i ostatecznie zajęły stanowisko, jako utracjusze koron, członkowie Wielkiej Kompanii, a jeszcze później pewne nowe stworzenia zatraciły się zupełnie w niewierności i zajęły ostateczne stanowisko, jako członkowie wtórej śmierci. Inne poświęcone jednostki, oświecone Duchem, lecz nie spłodzone z Ducha zajęły ostatecznie stanowisko, jako Młodociągni Godni, jako Poświęceni Obozownicy Epifanii i jako jednostki niepoświęcone próbnie usprawiedliwione, zajmując jako takie ostateczne stanowiska Wiek Ewangelii. Typem, tych stanowisk są kuczki zbudowane z gałęzi różnego rodzaju drzew (E 10, 183, 218; Ter. Pr. '79, str. 26-29). Tak jak w typie przeżywano wielką radość, tak jest i tak będzie w antytypie (Neh. 8:17).

(14) Lud Boży, w związku z takim antytypowym zgromadzeniem święta namiotów, miał przynieść Bogu w swych sercach i życiu, dowody przyjęcia przez Boga ofiary Jezusa (całopalenie na ofiarę ... cielców młodych trzynaście, w. 13), sprawiającej, iż ofiara Kościoła

(baranów dwa) zupełnie nadawała się do przyjęcia (baranków rocznych czternaście [2 X 7]). Tym ofiarom towarzyszyły stosowne głębsze i płytsze deklaracje - do stopnia pełnych zdolności Jego ludu i z największą miarą Jego Ducha - sławienia Boga za Jezusa w różnych aspektach, jako tego Jedyne, który usuwa grzech i udziela dobrodziejstwa Swego okupowego dzieła (ofiary ich śniedną z pszennej mąki nagniecionej z oliwą trzy dziesiąte części efy do każdego cielca, w. 14 [iż ofiary mokre były włączone pokazują wiersze 18, 21, itd.]) i podrzędnie stosowna deklaracja sławienia Boga za Kościół w jego ofierze (dwie dziesiąte części do każdego barana). Takie deklaracje mają także pokrywać każdy aspekt zasługi Jezusa, jako Baranka Bożego (A jedna dziesiąta część do każdego baranka z onych czternastu baranków, w. 15) i także udziału Kościoła w ofierze za grzech (Także kozła jednego z kóz na ofiarę za grzech, w. 16.

(15) W związku z tym powinno się zauważyć, że liczba ofiarowywanych cielców każdego dnia malała od 13 do 7 cielców (wiersze 13, 17, 20, 23, 26, 29, 32). To pokazuje, że w ofiarach ludu było coraz mniej tego, co mogło być manifestowane, jako możliwe do przyjęcia przez Boga na skutek Jezusowej zasługi, w miarę jak wzrastająco więcej było objawianych jednostek ludu Bożego w jednej lub drugiej klasie, których członkowie nie należeli do Maluczkiego Stadka lub do niepoświęconej klasy już wymienionej (porównaj Ezdr. 3:4; E 10, 218). Na podstawie powyższego rozpoznajemy, że Bóg przez Jezusa, jako Swego Wykonawcę istotnie poinstruował Swój lud Wieku Ewangelii odnośnie tego, co powinno być zrobione, a co nie powinno być zrobione w zakresie antytypów zachowujących święta uroczyste i inne szczególnie święta oraz ich ofiary i powiązane z nimi zarządzenia (w. 39; 30:1).

(18) Kiedy Boski typowy lud był wierny, to we właściwym duchu obchodził te święte dni i uroczystości składając związane z nimi ofiary, które były dla Boga wonią przyjemną. Kiedy jednak cieleśni Izraelici stawali się grzesznikami wracającymi do dawnych grzechów, niewiernymi, to czynili te rzeczy powierzchownie, bez właściwego ducha. Dlatego Bóg ich potępił, na przykład, w dniach Izajasza, wtedy, gdy buntowali się przeciwko Niemu, będąc grzesznym narodem, a jednak zachowywali święta i przynosili swoje ofiary, których Bóg nie przyjmował i którymi się brzydził odpowiednio do ich złego postępowania i z powodu, których On ich napominał do pokuty (Iz. 1:2-20). Z tego samego powodu i podobnie potępił i upominał antytypowych, czyli nominalnych duchowych Izraelczyków w związku z antytypowymi świętymi dniami, świętami i związanymi z nimi ofiarami (porównaj Obj. 3:14-20). Drogi, oświecony lud Boży powinien we właściwym duchu obchodzić antytypowe dni święte oraz święta i przynosić antytypowe ofiary! Wysławiamy Boga za ustawiczne odkrywanie Prawdy dotyczącej antytypowego Przybytku i ofiar w harmonii

z tym, co było podane przez Posłanników Paruzijnego i Epifanicznego. Niech te prawdy staną się istotnie bogatym błogosławieństwem dla wszystkich z ludu Bożego w miarę jak studiują a zdobytą wiedzę wprowadzają w praktykę! P '82, 90.

BEREAŃSKIE PYTANIA DO POWYŻSZEGO ARTYKUŁU

(1) Co pozwala zrozumieć powyższy artykuł tłumaczący 3 Moj. 23? Co podają 28 i 29 rozdział 4 Moj.? Co rozważymy w niniejszym artykule? O czym traktuje 4 Moj. 28:1-8? O czym wiersze 9 i 10? A wiersze 11-15? Wiersze 16-25? O czym wiersze 26-31? O czym traktuje 29:1-6? Wiersze 7-11? O czym wiersze 12-38? Wiersz 39 i 30:1? Jakie teksty potwierdzają powyższe?

(2) Co przedstawiają te święta, nowie księżycy i dni radości? Gdzie jeszcze są wyjaśnione? Co Jehowa przykazał Jezusowi uczynić? Komu miał udzielić instrukcji? Komu jeszcze? Co Bóg gorąco zalecał? Jaki jest typ?

(3) Jak są określone poranne i wieczorne ofiary i gdzie są podane? Co Bóg polecił Jezusowi? Jak to pokazuje typ? Z jakiego powodu Bóg z zadowoleniem przyjmował te ofiary? Jak to pokazuje typ? Z jakiego powodu? Jak to pokazuje typ? Kiedy może być przyjęty przez Boga? Jak to przedstawia typ? Do czego służyła Boska pomoc? Jak to pokazuje typ?

(4) Co Bóg uczynił dodatkowo? W jakiej sprawie? Jak to przedstawia typ? Jak to jest poparte? Co w związku z tym lud miał przynieść? Jako komu? Co jeszcze miał przynieść? Jak to przedstawia typ? Co poświęceni mieli ogłaszać? Jak? Z czym? Jak to pokazuje typ?

(5) O czym także Bóg poinformował? Przez Kogo? Jak to pokazuje typ? Jak to jest potwierdzone? Co lud Wieku Ewangelii miał okazać Bogu? Jak to przedstawia typ? Po pierwsze, jako dowód czego? Po drugie? Jak to pokazuje typ? Co sprawiając i czyniąc przyjemnym? Jak to pokazuje typ?

(6) Łącznie z czym miały występować odpowiednie dowody ludu Bożego? W jakiej mierze? Z czym? Jak to pokazuje typ? Co podrzędnie? Jak to pokazuje typ? Z czym takie odpowiednie deklaracje się pokrywają? Co czyniąc możliwym do przyjęcia? Jak to pokazuje typ? Jakimi miały być prostsze prawdy? Jak to pokazuje typ? W łączności z czym miały być głoszone? Jak to pokazuje typ?

(7) O czym wzmiankuje wiersz 16? Gdzie to jest opisane? Czego antytypem jest Jezus? Jak udowodnione? Czego antytypem jest coroczna Wielkanoc? Jak udowodnione? Gdzie te i pokrewne sprawy zostały dostatecznie wytłumaczone? Uwzględniając co? Czego typem jest siedem dni odnoszących się do Izraela? Gdzie wzmiankowane? Czego typem jest pierwszy i siódmy dzień? Co w tych dniach się działo? Gdzie to jest podane? Co można powiedzieć o ofiarach składanych podczas siedmiu dni? Na co położony jest antytypowy nacisk wierszy 19-22? Czego nie oznacza pominięcie ofiar mokrych tu i gdzie indziej? Raczej, jaka zdaje się być myśl w tych przypadkach? Gdzie zdaje się zostały włączone prostsze prawdy?

(8) Gdzie święto pierwiastków, Zielone Świątki, jest opisane obszerniej? Czego są typem? W jakim zakresie? Gdzie był antytyp omówiony dostatecznie? Czego więc nie wymaga? Co można powiedzieć na temat ofiar składanych w związku z tym świętem? Czego więc nie uczynimy? Na co jest położony nacisk?

(9) Kiedy było święto trąbienia? Co zaznaczało? Co to potwierdza? Od czego się różniło? Jak udowodnione? Jak znane? Jakie jest literalne znaczenie? Co działo się w tym dniu? Jak udowodnione? Co on wprowadzał? Gdzie był szczyt? Czym rozpoczął się każdy pięćdziesiąty rok? Co działo się w tym roku? Jak udowodnione? Co trwało od 15 do 22? Do czego dodatkami były ofiary święta trąbienia? Jak udowodnione? Co zdaje się przedstawiać dzień nowiu księżycy w siódmym miesiącu? Jak udowodnione? Potwierdzone?

(10) Co Bóg przez Jezusa polecił Swemu antytypowemu ludowi? Jak to pokazuje typ? Jak to jest udowodnione? Bez czego miały odbywać się te zgromadzenia? Jak to jest pokazane w typie? Co miało tym zgromadzeniom towarzyszyć? Jak to pokazuje typ? Łącznie z proklamowaniem czego? Co te proklamacje miały uczynić? Jak udowodnione? Co jest niezbędne? Co każdy sługa Boży powinien czynić? Czym także miały być te zgromadzenia? Jednakże czym one także były? Jak pokazane w typie? Jak potwierdzone? Co można powiedzieć o ofiarach z wierszy 2-5? Czego więc tu nie uczynimy? A co jedynie stwierdzimy?

(11) Kiedy rozpoczął się antytypowy Dzień Pojednania? Jak długo trwa? Do czego Jehowa napominał Swój lud? Jak pokazane w typie? Co Jehowa uczynił wobec Jezusa, gdy jeszcze był w Nazarecie? Jak, wierzymy, Jezus postąpił i kiedy? Jako antytyp czego? Gdzie to jest pokazane? Na co to wskazuje? Do czego wówczas Bóg pobudził Jezusa? Co Jezus uczynił i co się wówczas stało? Gdzie to jest wytłumaczone?

(12) O czym Bóg poinstruował Swój lud? Jak to jest pokazane w typie? Jak udowodnione? Co szczególnego miało miejsce w Wieku Ewangelii? Jak to pokazuje typ? Z jakiego powodu? Jak to pokazuje typ? Jakie jest antytypowe znaczenie ofiar wymienionych w wierszach 8-11? Czego więc tu nie uczynimy? Co jedynie stwierdzimy?

(13) Kiedy następowało święto namiotów? Jak to jest udowodnione? Co lud czynił? Wśród czego? Jak to jest udowodnione? O czym Bóg poinstruował do-

datkowo Swój antytypowy lud? W związku z czym? Jak udowodnione? Co uczyniły nowe stworzenia zachowujące korony w czasie spłodzenia z Ducha? Co później uczyniły inne nowe stworzenia? Co jeszcze później? Co uczyniły inne poświęcone jednostki? A co uczyniły jednostki niepoświęcone próbnie usprawiedliwione? Jak są pokazane te stanowiska w typie? Gdzie wytłumaczone? Co było w typie? W antytypie? Gdzie to jest pokazane?

(14) Co lud Boży miał przynieść Bogu w związku z takimi zgromadzeniami? Jak to jest pokazane w typie? Co sprawiającej ofiary Jezusa? Jak to jest pokazane w typie? Co towarzyszyło tym ofiarom? W jakim stopniu? Z czym? Jak pokazane w typie? Skąd wiemy, że ofiary mokre były włączone? Za co podrzędnie deklarowano sławienie? Jak to pokazuje typ? Co takie deklaracje mają pokrywać? Jak to jest pokazane w typie? Co jeszcze? Jak to jest pokazane w typie?

(15) Co powinno się zauważyć w związku z tym? Gdzie wzmiankowane o tym? Co to pokazuje? Kto był w miarę objawiany? Jak to jest udowodnione? Gdzie potwierdzone? Co w ten sposób rozpoznajemy z powyższego? Jak to pokazuje typ?

(16) Co czynił typowy lud Boży, gdy był wierny? Co czynił kiedy stawał się ponownie grzeszny? Co dlatego Bóg uczynił? Na przykład kiedy? Gdzie to jest przedstawione? Co Bóg uczynił w stosunku do nominalnego duchowego Izraela? Gdzie to jest przedstawione? Co powinien czynić drogi oświecony lud Boży? Jaka jest nasza reakcja? Modlitwa?

ŚWIĘTO NAMIENTÓW

Jana 7:37-46

DWOMA wielkimi świętami żydowskimi były: Święto Przejścia, od 15 do 21 Abib, czyli Nisan, który był pierwszym miesiącem w roku i Święto Namiotów (mieszkanie w kuczkach), od 15 do 22 Tishri, który był siódmym miesiącem, odpowiadającym mniej więcej 1 październikowi, choć każdego roku różnie, w zależności od kalendarza żydowskiego, który był obliczany na podstawie czasu księżycowego. Wspomniane dwa święta dzieliły rok żydowski i były wielkimi sposobnościami spotkania się ludu oczekiwanego w Jeruzalemie ze wszystkich stron, by spędzić razem tydzień na dziękczynieniu Jehowie i składaniu Mu ślubów. Każde z tych świąt przedstawia początek roku - jedno, roku cywilnego, drugie - roku kościelnego. A jednak oba można określić, jako religijne w znaczeniu oparcia całego narodowego rządu na religijnych podstawach. Izrael był narodem Boga, któremu Bóg nadał prawa.

Podczas każdego z tych świąt składano szczególne religijne ofiary, wskazujące na naszego Pana i Jego ofiarę oraz na Kościół, Jego Ciało. Święto Wielkanocy {Przejścia} na początku roku było rocznicą wyzwolenia z Egiptu, baranek Wielkanocny przedstawiał Chrystusa, za nas złożoną ofiarę wielkanocną a następujące potem święto przedstawia wolność, radość i błogosławieństwo, jakich doznają ci wszyscy z ludu Bożego, którzy „przeszli” dzięki wierze w Jego krew. Natomiast święto jesieni obchodzono w związku z Dniem Pojednania (Oczyszczenia) i jego ofiarami za grzechy. Ofiary te

były typem lepszych ofiar obecnego Wieku Ewangelii i ostatecznego pojednania za grzechy całego świata, a co za tym idzie, ostatecznego usunięcia przekleństwa, które dotąd ciąży na całej ludzkości. To święto zostało ustanowione w czasie, gdy Izrael przeszedł z pustyni do Ziemi Obiecanej. Ono utrzymywało pamięć życia na pustyni i wejście do Chanaanu, w którym doznali satysfakcji radowania się z otrzymanego dziedzictwa i mieli bardziej konkretne miejsca zamieszkania. Było to rzeczywiście święto Nowego Roku i pewien rodzaj okazji do dziękczynienia za zbiór, czyli żniwo roku (2 Moj. 23:16; 3 Moj. 23:33-44).

Potraktowanie tej okazji przez lud jest następująco opisane przez Edersheima i innych:

„W Jerozolimie wszędzie ustawiono kuczki, na dziedzińcu i na dachu domu, na ulicy i skwerze. Te altanki, czyli kuczki, zbudowano z gałęzi drzew: oliwnego, palmowego, mirtowego, sosnowego, wierzbowego, itd. Nikt wtedy nie mieszkał w domu, bo wszyscy przebywali w kuczkach - wszyscy ludzie z miasta i tłumy z kraju. O wszelkich różnicach klasowych, wszelkich odrębnościach między bogatymi i biednymi, na jakiś czas zapomniano, gdy każdy mieszkał w takim samym mieszkaniu jak jego bliźni.

Każdego poranka radosna procesja z muzyką udawała się w kierunku Sadzawki Syloe, z której nabierano wody do złotego dzbanu, wylewanego następnie na ołtarz pośród okrzyków alleluja.

Nocą, cztery złote kandelabry, każdy z czterema złotymi czarami, płonęły w centrum dziedzińca a światło emanujące z nich było widoczne w całym mieście. Wokół tych świateł pobożni mężczyźni z płonącymi pochodniami w ręku tańczyli przed tłumem, śpiewając hymny i pieśni chwały, a lewicy zajmujący stanowisko na piętnastu stopniach prowadzących do dziedzińca niewiast w Świątyni, korespondującymi z piętnastoma psalmami stopni (Ps. 122-134), akompaniowali pieśniom na instrumentach muzycznych.

Iluminacja Świątyni była symbolem światła, jakie miało rozchodzić się z Świątyni w ciemną noc pogaństwa. A gdy tylko ukazał się pierwszy promień poranka, kapłani zadęli w srebrne trąby armii Boga, która zbliżała się z uroczystym dźwiękiem trąb i nawoływań, by obudzić śpiących i wyrazić uroczysty protest przeciwko pogaństwu”.

Przypuszcza się, iż ostatniego wieczoru owego święta, gdy wspaniałe światło tej wielkiej iluminacji wygasło. Chrystus zwrócił uwagę na Siebie, gdy powiedział, „Jam jest światłość świata” (Jana 8:12), która ma świecić wiecznie i oświetlać nie tylko Świątynię i Święte Miasto, lecz także cały świat.

„W ON OSTATECZNY DZIEŃ WIELKI ŚWIĘTA ONEGO”

Ostatni z tych siedmiu dni święta był nazywany Wielkim Dniem. Podczas tego dnia cały ceremoniał świąteczny oraz radość osiągały szczyt. Ponownie zbieramy wiadomości od Edersheima i innych, jak następuje:

„Według tradycji żydowskiej słup obłoku w dzień, a ognia w nocy symbolizował obecność Boga i Jego kierownictwo. Po raz pierwszy ów słup ukazał się Izraelowi piętnastego Tishri, w pierwszym dniu święta. Tego dnia według podania, Mojżesz zszedł z Góry i ogłosił ludowi, iż przybytek Boga ma być wystawiony pośród niego. Zwracamy uwagę na to, że poświęcenie Świątyni Salomona i ukazanie się w niej chwały Szekinach miało miejsce w to święto (1 Król. 8; 2 Kron. 7).

Ostatni, wielki dzień święta, był punktem, kulminacyjnym całej tej symboliki. Wcześniej rano ludzie z rajskim jabłkiem (pomarańczą) w lewej ręce i z gałązkami w prawej maszerowali przy dźwiękach muzyki w procesji, na której czele szedł kapłan niosący złoty dzban, by do niego nacerpać wody z Sadržawki Syloe: leżącej na południowej stronie Świątyni. Kapłan, nabrawszy z tej sadzawki wody do złotego dzbana, udał się z powrotem na dziedziniec Świątyni pośród okrzyków tłumu i dźwięku cymbałów oraz trąb. Czas jego powrotu był tak ustalony, by przybył razem z procesją, gdy drudzy kapłani kładli części ofiar na ołtarz całopalenia przy końcu składania regularnych ofiar.

Podczas każdego z tych siedmiu dni kapłani obchodzili ołtarz wokoło, mówiąc: »O , teraz więc dokonaj zbawienia, Jah! O, Jah, daj pomyślność« Siódmego dnia jednak okrążyli

ołtarz siedem razy, pamiętając, że mury Jerycha upadły w podobnych okolicznościach, przewidywali, bowiem, że wskutek bezpośredniego działania Boga, mury pogaństwa upadną przed Jehową i świat będzie leżał otworem przed Jego ludem, który go posiędzie.

Po tym woda wypełniająca złoty dzban została wylana na ołtarz. Ceremonię tę rozumiano, jako mającą żywotną ważność i widocznie symbolizowała wylanie Ducha Świętego. Natychmiast po wylaniu tej wody zaśpiewano pieśń Alleluja. Składała się ona z Psalmów, 113-118. Śpiewano je na przemian z odpowiedziami przy akompaniamencie fletu. Kiedy lewicy zaintonowali pierwszą linię Psalmu, lud ją powtarzał a na każdą następną linię odpowiadał Allelu Yah (wystawiajcie PANA). Następnie lewicy trzykrotnie zadęli w swoje srebrne trąby”.

JEZUS UCZESTNICZY W ŚWIĘCIE

Nasz tekst opowiada o ostatnim Święcie Namiotów, w którym nasz Pan brał udział - o tym święcie, które się odbyło na sześć miesięcy przed Jego ukrzyżowaniem. Od jakiegoś czasu On „nie chciał bawić w ziemi Judzkiej, przeto że Żydowie szukali, aby go zabili” (Jana 7:1). W związku z mającym się odbyć świętem wielu zastanawiało się czy Jezus będzie w nim uczestniczył, gdyż wydaje się, iż znaczna liczba rozumiała, że najwyżsi kapłani byli tak zawistni wobec Niego, tak wrogo nastawieni, tak zawzięci, że podjęli pewne kroki, by pozbawić Go życia. Chociaż nasz Pan zdawał Sobie sprawę, że Jego życie jest pod Boską protekcją, dopóki nie wybije Jego „godzina”, to jednak nie kuśił Opatrzności niepotrzebnym stawianiem niebezpieczeństwu na drodze, raczej dostosowywał Swoje postępowanie do istniejących warunków. W taki też sposób upomniął Swoich uczniów: „A gdy was prześladować będą w tym mieście, uciekajcie do drugiego” (Mat. 10:23).

Kontekst (wiersze 3-9) pokazuje, że w owym czasie niektórzy bracia Pańscy (pozostałe dzieci Marii - porównaj Mat. 13:55, 56; Mar. 6:3) zdawali się wątpić w Jego Mesjanizm, nakłaniali Go do pójścia do Jerozolimy i dokonania tam potężnych czynów, gdzie najbardziej uczeni mężowie narodu mieliby okazję zobaczyć je, krytycznie ocenić, dostrzec wady i w miarę możliwości odrzucić Jego twierdzenia i cuda. Odpowiedz naszego Pana była następująca: „Idźcież wy na to święto, jać jeszcze nie pójde na to święto: bo mój czas jeszcze się nie wypełnił”. Bo gdyby nasz Pan przyszedł za wcześniej na to święto, mógłby tym bardziej sprowokować urazę nauczycieli religijnych. Zwłoka w pójściu nie przynosiła szkody popularności Jego nauk, gdyż lud oczywiście dopytywał się o Niego, wyrażał podziw, rozprawiał na temat Jego dowodzeń, opowiadał jeden drugiemu, co widział i co słyszał w swych własnych miastach, wioskach, itd. Było to pod koniec świątecznego tygodnia, gdy nasz Pan ukazał się na scenie i natychmiast udał się do

Świątyni. Była to chwila, kiedy lud przeżywał szczyt uczuć religijnych a Jezus zwrócił jego uwagę na głębokie duchowe rzeczy symbolizowane przez niego ustawicznie rok po roku.

Przyjmuje się, że było to przy końcu wylewania wody na ołtarz ze złotego dzbanu, napoju ofiarnego Jehowie, kiedy to tłumy w tamtejszym ciepłym klimacie odczuły pragnienie i to pragnienie pogarszało się przez patrzenie na wylewaną wodę, gdy Jezus oznajmił to, co stanowi kwintesencję naszej lekcji (wiersze 37, 38), „Jeżeli kto pragnie niech do mnie przyjdzie a pije. Kto wierzy w mię, jako mówi Pismo, rzeki wody żywej popłyną z żywota jego”.

Nic dziwnego, że lud, jak to przepowiedział Prorok, mówił, iż nasz Pan wypowiadał niezrozumiałe przypowieści i zdania. Jak nie wielu z tłumu, z tych, którzy słyszeli Jego wypowiedź, mogło zrozumieć to poselstwo! A nawet pod błogosławionymi wpływami terażniejszej dyspensacji Ducha, jak niewielu ma adekwatną koncepcję znaczenia tych słów!

PICIE ZE ŹRÓDŁA

Wszyscy mają jakieś pojęcie tego, czym jest naturalne pragnienie i odświeżenie następujące po napiciu się literalnej wody, lecz aby zrozumieć słowa naszego Pana odnoszące się do wody żywota, której On miał udzielić, musimy śledzić dalej tę ilustrację i zdawać sobie sprawę z tego, że istnieją inne pragnienia i tęsknoty ludzkiej natury, które wymagają zaspokojenia, bo nie zaspokojone powodują niepokój i zmartwienie. Te tęsknoty serca krótko ponownie określamy, jako pragnienia odpoczynku, pokoju, radości, społeczności, itd. Tylko do takich, którzy mają wspomniane pragnienia odnoszą się słowa - „Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości” (Mat. 5:6). W obecnych czasach wielu z naszej rasy; jest tak zdeprawowanych umysłowo i fizycznie, iż nie odczuwa ani głodu, ani pragnienia rzeczy lepszych od tych, które posiada - tacy są już w pełni zadowoleni z posiadanych niedoskonałych rzeczy. Apel Pana w czasie terażniejszym nie odnosi się do takich, lecz do tych, którzy łakną i pragną, „Jeżeli kto pragnie, niech do mnie przyjdzie a pije”.

Te słowa dotyczą obecnego Wieku Ewangelii, w którym nasz Pan poszukuje pragnących jednostek i znajduje je, a kiedy chcą pić ze strumienia Jego łaski i prawdy, znajdują zadowolenie, pociechę, radość, pokój, odpoczynek i błogosławieństwo, którego świat nie może ani dać, ani odebrać. Dlatego, błogosławieni są ci, którzy pragną, a darzeni względami są ci, którzy piją wodę wypływającą z uderzonej Skały - z naszego Pana (1 Kor. 10:4).

Apostoł komentując słowa naszego Pana, wyjaśnia pierwszą ich część, nie drugą. Apostoł mówi (w. 39), „A to mówił o Duchu, którego wziąć mieli wierzący”. Otrzymanie Ducha jest zaspokojeniem naszego pragnienia. Przez całe życie pijemy z tego źródła. I nie wcześniej będziemy zadowoleni, aż się obudzimy na podo-

bieństwo Pana, jak to oznajmia Psalmista (Ps. 17:15): „Gdy się ocucę, nasycony będę obrazem obliczności twojej”. Ludzkość będzie miała przywilej otrzymania Jego podobieństwa, jako doskonałego człowieka Jezusa Chrystusa, gdy tymczasem, narodzone z ducha nowe stworzenia będą „nosiły” podobieństwo Jego niebiańskiego obrazu (1 Kor. 15:48, 49).

DUCH ŚWIĘTY JESZCZE NIE BYŁ DANY

Duch Święty oddziaływał na Proroków, którzy pod jego wpływem mówili i pisali. Jednak Duch Święty, udzielony Kościołowi Ewangelii podczas Zielonych Świątek i od tego czasu, jest różny. Jest to Duch usynowienia, Duch zrozumienia, a nie Duch prorokowania. Niemożliwym było, by ktokolwiek został spłodzony z Ducha, jako syn Boga przed złożeniem przez Jezusa ofiary okupu na naszą korzyść, przed Jego wstąpieniem na wysokość i przedstawieniem zasługi owej ofiary w naszej sprawie Ojcu, przed przyjęciem jej przez Ojca. Wówczas (w Zielone Świątki) to błogosławieństwo Ducha usynowienia zostało wylane na Apostołów. Wszyscy inni przyjęci do członkostwa w Ciele Chrystusowym zostali potem uczestnikami tego jednego Ducha, przez którego wszyscy zostali zapieczetowani aż do wyzwolenia (Efez. 4:30).

WYPŁYWAJĄCY STRUMIEŃ

„Rzeki wody żywej popłyną z żywota [z ciała] jego”. Ten wiersz nie wypełnił się w Zielone Świątki, podczas których naśladowcy Pańscy zaledwie zaczęli pić z duchowych prawd, łączących ich w jedno Ciało składające się z wielu członków, których Głową jest Jezus. Z tego Ciała ostatecznie przez Wiek Tysiąclecia będzie płynął strumień wody życia, błogosławiający cały świat. Nasz Pan odwołuje się do tego mówiąc (Jana 12:48), iż Jego słowo będzie sądzić w owym ostatnim dniu - wielkim dniu, Tysiącletnim dniu. Świat będzie sądzony „każdym słowem, pochodzącym przez usta Boże” (Mat. 4:4). Woda życia przedstawia Prawdę, a nieprzebrana ilość tej wody życia, czyli Prawdy, pochodzącej z ust Pańskich, z ust uwielbionego Kościoła, będzie takim strumieniem, takim potokiem dopływającym do każdej części ziemi. „Ziemia będzie napełniona znajomością chwały Pańskiej, jako morze wody napełniają” (Abak. 2:14).

W obecnym czasie ci, którzy piją z tego strumienia wody życia są jedynymi jednostkami uświęconymi w Jezusie Chrystusie i nasz Pan o takich powiedział, iż Jego łaska i prawda będą w nich, jako źródło wody wytryskującej ku żywotowi wiecznemu. W Obj. 21 i 22 jest przedstawiony obraz zgrupowania różnych członków Ciała Chrystusowego w chwale. Całość obrazuje Nowa Jerozolima, z której wypływa potok wody życia, o którym mówi nasz Pan w Swym wystąpieniu. Będzie to wielka rzeka wody życia, po obu jej brzegach będą rosły drzewa życia, żywione i zaopatrywane

przez nią, rodzące dobre owoce a liście tych drzew będą uzdrawiały narody.

Tak rozumiane przemówienie Pana pokrótce obrazuje błogosławieństwa udzielane w Wieku Ewangelii Jego naśladowcom oraz błogosławieństwa, które w przyszłym Wieku będą pochodziły od nich ku pociesze, błogosławieniu i podnoszeniu - restytucji - wszystkich rodzajów ziemi, które zechcą czerpać z tej rzeki wody życia, płynącej darmo. Do picia wszyscy zostaną zrozumiale i wyraźnie zaproszeni przez Ducha i Oblubienicę.

PODZIAŁ MIĘDZY LUDŹMI

Powinno się bardzo pragnąć pokoju i jedności. Jednakże nie zawsze są one możliwe, i nie zawsze korzystne. Gdyby wszyscy byli doskonali, pokój i jedność z pewnością byłyby jedynym właściwym stanem, lecz dopóki istnieją niedoskonałości, grzechy, itd., muszą istnieć różnice. W harmonii z tym nasz Pan oznajmił, iż Jego posłannictwo w obecnych warunkach nie przyniesie pokoju, ale miecz (Mat. 10:34). On będzie przyszłym Księciem Pokoju, lecz nie wcześniej aż pokój zostanie ustanowiony na sprawiedliwych podstawach. Przedtem On będzie Królem, który wraz ze Swym Kościołem będzie panował w sprawiedliwości, rozbijał łaską żelazną złe systemy i rzeczy na kawałki, jako naczynia zduńskie (Żyd. 7:2; Ps. 2:9; Obj. 2:26, 27)."

Są tacy ludzie, którzy mówią pokój, pokój, gdy pokoju nie ma, gdy pokój jest niemożliwy. Niech lud. Pański w tym nie uczestniczy, co nie znaczy, że ma wywoływać konflikty. Przeciwnie, Pismo Święte wszędzie upomina by ludzie Boży byli pokojowi i wprowadzali pokój. Jednakże, pomimo wszelkich wysiłków i miłości do pokoju oraz stale wzrastających kwalifikacji do zaprowadzania pokoju, poselstwo udzielone im przez Pana będzie powodem rozpowszechniania niepokoju. Dlaczego? Dlatego, że nie ma społeczności pomiędzy jasnością i ciemnością, nie może być między nimi pokoju ani rozejmu, gdyż proporcjonalnie do tego jak jedno uzyskuje kontrolę, to drugie jest wykluczane (2 Kor. 6:14).

W harmonii z tym w niniejszej lekcji stwierdzamy, iż z powodu słów Jezusa zaistniał podział wśród słuchających - jedni wyrażali aprobatę, drudzy byli w opozycji. Tak samo musi być z nami, gdy wnosimy w górę sztandar sprawiedliwości, bo gdy pozwolimy światłu Prawdy świecić, to wszyscy, którzy Prawdę miłują będą nią mniej lub więcej zainteresowani, w proporcji do szczerości swych serc, serc miłujących Prawdę. Ci natomiast, którzy miłują błąd będą nieprzyjaźni w proporcji do braku szczerości. Jeśli taki przypadek zaistniał w związku z naszym Panem, to czy możemy przypuszczać, iż z Jego uczniami mogłoby być inaczej? Zapewne nie. Nasze stopy musimy mieć obute „w gotowość Ewangelii pokoju”. Gdy Ewangelia pokoju należy do nas, to stwierdzamy, że w miarę jak ją zanosimy drugim, ścieżka postępu staje się trudniejsza

i potrzebujemy wszelkiej protekcji, jaką Pan przygotował w założeniach Swego planu, której też musimy się spodziewać, jako też Jego obietnic błogosławienia i wysławiania zwycięzców.

ZAWIŚĆ, ZŁOŚLIWOŚĆ, NIENAWIŚĆ, MORDERSTWO

Podczas gdy nasz Pan nauczał w Świątyni, władcy żydowscy, świadomi Jego obecności, spiskowali na Jego życie. Zwołano zebranie Sanhedrynu, którego urzędnicy byli obecni w Świątyni pośród ludu. Byli oni zobowiązani do znalezienia błędów w nauczaniu i uczynienie z nich pretekstu do wywołania w pewnej mierze powstania, a dalej aresztowania naszego Pana pod zarzutem głoszenia nauk zarówno przeciwnych Prawu Mojżeszowemu, jak i przeciwnych prawu rzymskiemu. Urzędnicy ci usiłowali oni wykorzystać każdą okazję, aby podstępem usidlić Jezusa, kiedy nauczał, lecz nie byli w stanie tego uczynić, wrócili, więc do Sanhedrynu, by złożyć sprawozdanie.

Jaki smutny komentarz pozostawili ci mężowie o zakłamaniu ludzkiego serca, którzy w taki sposób starali się Jezusa aresztować i skazać na śmierć, a którzy byli najbardziej wpływowymi w tym najświętszym narodzie na ziemi. Nie tylko to, oni także byli doktorami Prawa - przypuszczalnie mężami najbardziej znającymi się na Prawie Mojżeszowym, jego literze i duchu - mężami, których pozycja w judaizmie korespondowała z tą, jaką dzisiaj zajmują duchowni doktorzy w chrześcijaństwie. Możemy - zapytać, jak to później uczynił Piłat, „I cóż wždy złego uczynił”? W odpowiedzi musi się stwierdzić, że zło było tylko w sercach tych najbardziej utalentowanych, wykształconych i nominalnie najbardziej religijnych mężów w świecie.

Możemy sobie wyobrazić, że gdyby ich ktoś zapytał o motywy takiego postępowania, odpowiedzieliby: „My jesteśmy tak lojalni wobec Boga, wobec Jego Prawa danego przez Mojżesza w interesie tego potężnego narodu, nad którym Bóg postawił nas władcami i nauczycielami, iż z żarliwością wydamy na śmierć tego człowieka, który choć zdaje się bać Boga, sympatyzuje z biednymi, itd., to jednak, wierzymy, iż jest najbardziej szkodliwym człowiekiem. On jest szkodliwy w tym, że sam przedstawia siebie, jako Mesjasza i dlatego też, że istotnie jest zdolnym mężem i oszukał lud. Jeśli go tak pozostawimy, to stracimy władzę kontrolowania narodu, należąca obecnie do nas jako moralnych i intelektualnych wodzów narodu. Ten człowiek umocni się i cały naród Izraela będzie na nas spoglądał jak na niemądrych i wyciągnie z tego wnioski, że to on był w stanie dostrzec w nim Mesjasza, a my jego intelektualni zwierzchnicy byliśmy na tyle tępymi lub poza działaniem Boskiej łaski, że nie mogliśmy poznać czasu swego nawiedzenia”.

W taki sposób mogli oni rozumować w tym przedmiocie. Jednakże Boska znajomość tej

samej sytuacji była wprost przeciwna, a mianowicie, iż oni, byli hipokrytami, że pretendowali do tego, czym w istocie nie byli, że wiele z ich wysławiania Boga i służby dla Niego było formalistyczną postugą ust i że u podstaw ich wysiłków i zawodu leżała pycha, że ta pycha została dotknięta w związku z powodzeniem naszego Pana i Jego mądrością oraz w związku z faktem, że tłumy zwracały uwagę na Jego poselstwo. Oni byli zawistni, złość płonęła w ich sercach, nienawidzili Go bez przyczyny, po prostu, dlatego, że był lepszy, świętobliwszy, mądrzejszy niż oni i dlatego, że lud uznał ten fakt.

Jak niebezpieczną rzeczą jest nienawiść, będąca pewną formą samolubstwa! Jak wielu spośród ludu Bożego w obecnych czasach jest przez nią dotkniętych, tak, iż odrzuca możliwość uznania Jego Ducha, zamiast starać się o wzajemne zachęcanie, wzajemne powiększanie wpływu i zdanie sobie sprawy z tego, że cała praca jest jednym dziełem Bożym. Niestety, jak często spotyka się ducha walki i próżnej chwały! Jak nieprzyjemne to wszystko musi być w oczach Pańskich!

WDZIĘCZNOŚĆ (ŁASKA) ROZLAŁA SIĘ NA WARGACH JEGO

Kiedy urzędnicy Sanhedrynu powrócili, padło pytanie: gdzie jest wasz więzień? „Przezeżście go nie przywieśli”? Nie byliście w stanie wpędzić go w matnię w oparciu o jego słowa? Czy to jest możliwe, aby jakiś człowiek mógł mówić publicznie i aby mężowie o tak bystrych umysłach jak wasze, nie byli zdolni wciągnąć go w zasadzkę słowną, która by pozwoliła sformować oskarżenie przeciw niemu, jako nauczycielowi czegoś, co mogłoby być szkodliwe dla ludu. Czyżby nie mówił nic takiego, co mogłoby posłużyć do skonstruowania oskarżenia o pogwałcenie Zakonu Mojze-

szowego lub prawa Rzymian? Odpowiedz mówiła sama przez się: „Nigdy tak nie mówił człowiek, jako ten człowiek”.

Lud Pański, usiłujący postępować Jego śladami, ciągle stwierdza, że świat wciąż pełen jest zawiści, złośliwości i nienawiści. W dalszym ciągu też stwierdza, że „świat nie zna nas, iż onego nie zna” (1 Jana 3:1). I także to {stwierdza}, że pośród oponentów ludzi Pańskich, pośród tych, którzy usiłują im szkodzić, pośród tych, którzy starają się wpędzać ich w zasadzkę na podstawie ich własnych słów i aresztować, szkodząc ich reputacji, jeśli nie im osobiście, znajdują się niekiedy zacni tego świata, mądrzy i pobożni w ocenie świata. Posłannictwo Pana do tak traktowanych jest następujące: „W cierpliwości waszej posiadajcie dusze wasze” (Łuk. 21:19). Tacy, postępując właściwie, strzegą swoich ust, aby nie grzeszyć nimi, by mogli nie tylko modlić się, lecz także walczyć, ażeby rozmyślanie ich serc i słowa ich ust były przyjemne Panu (Ps. 19:15). A na ile to jest prawdziwe w odniesieniu do nich, na tyle proporcjonalnie będzie także prawdą to, iż będą mądrzejsi i dyskretniejsi w swoich wypowiedziach niż inni - w przybliżeniu jak Ten, który mówił tak, jak żaden człowiek.

Ale, jaką ważną sprawą jest strzeżenie języka! O tym prawdę napisał Apostoł mówiąc, że osoba, która jest w stanie okiełznać swój język, jest też w stanie okiełznać całe ciało (Jak. 1:26; 3:2-12). Tak łatwo jest powiedzieć to, czego się mówić nie powinno, tak łatwo niekiedy powtarzają złe pogłoski, rzucają cień na charakter drugiej osoby, mordują ją w ten sposób lub przynajmniej ranią ją, bądź szkodzą sprawom czy uczuciom lub dobremu imieniu drugiego. Starajmy się coraz bardziej w tych sprawach postępować jak nasz Pan, usiłując mówić tak jak inni ludzie nie mówiący i w ten sposób okazywać cnoty Tego, który nas powołał z ciemności do Swojej wspaniałej światłości (1 Piotra 2:9). P '67, 25.

INTERESUJĄCE PYTANIE I ODPOWIEDŹ

GORĄCE PRAGNIENIE ŚWIĘTEGO PAWŁA

Pytanie: W Liście Apostoła Pawła do Filip. 1:23 czytamy „pragnąc być rozwiązany, a być z Chrystusem”. Czy to nie dowodzi, iż Paweł spodziewał się, że natychmiast po swej śmierci będzie z Chrystusem, że umarli są świadomi i że sam Paweł nie przypuszczał, że będzie czekał aż do Wtórego Adwentu Chrystusa, aby został zabrany i połączony z Chrystusem w chwale i wtedy otrzymał swą nagrodę?

Odpowiedź: Na pierwszy rzut oka wielu może tak mniemać, lecz szczegółowa analiza kontekstu w części poprzedzającej i następującej oraz równoległe ustępy nie popierają takiej myśli.

Do Filip. 1:20-25 Apostoł mówi, że nie wie czy woli życie z jego cierpieniami i jego błogosławieństwami służby dla braci, czy też

śmierć z jej uwolnieniem od pracy i cierpień. Przyznaje, że jest w bardzo trudnej sytuacji, rozważając, co powinien wybrać z tych dwóch stanów - (1) życie lub (2) śmierć (wiersze 21-23). Dlatego wybór jednego z tych dwu stanów był mu obojętny, gdyż obydwa miały takie dodatkowe elementy, iż on nie mógł rozstrzygnąć, który z nich byłby bardziej pożądany.

Ale we wierszu 23 wymienia dwie inne rzeczy - trzecią i czwartą - które są daleko lepsze niż życie i śmierć. W przekładzie Biblii Króla Jakuba są one wzmiankowane, jako (3) odejście i (4) przebywanie z Chrystusem.

Greckie słowo *anulusai*, które we wierszu 23 jest przetłumaczone „odejść” (w przekładzie polskim - „być rozwiązany”), jest w jedynym

innym ustępie Nowego Testamentu, w którym ono występuje, przetłumaczone, jako „wrócić” (Łuk. 12:38). W klasycznym języku greckim słowo *analsai* oznacza zarówno *odejść*, jak i *wrócić*. Które z tych tłumaczeń jest właściwe dla Filip. 1:23?

U Łuk. 12:36 *analsai* jest użyte w przypowieści ilustrującej Wtóry Adwent naszego Pana. Jezus jasno nauczał, że nagrody będą nam udzielone podczas Jego powrotu z nieba, lecz nie wcześniej (Mat. 16:27; Obj. 11:18); nie wcześniej jak w zmartwychwstaniu (Łuk. 14: 14). Paweł i pozostali Apostołowie nauczali podobnie, iż „duch”, Nowe Stworzenie, jest zbawiony w Dzień Pana Jezusa, lecz nie wcześniej (1 Kor. 5:5); i że jedynie po powrocie Chrystusa Kościół Go ujrzy i będzie razem z Nim (1 Jana 3:2; 1 Tes. 4:16, 17; 2 Tym. 4:8, porównaj z Ewangelią Jana 14:2, 3). *Zatem Paweł i pozostali Apostołowie wierzyli, iż po raz pierwszy ujrzą Pana Jezusa w chwale i będą razem z Nim po Jego Wtórym Adwencie.*

Rozważania te dowodzą, że słowo *analsai* do Filip. 1:23 powinno być przetłumaczone *wrócić*, a nie *odejść* („być rozwiązany”). Tak

więc ten tekst powinien brzmieć następująco: „pragnąc powrotu Chrystusa i przebywania z Nim”. Są to oczywiście te dwie rzeczy, (3) i (4), które bez porównania są lepsze od dwóch także wymienionych, a mianowicie – (1) życia lub (2) śmierci. Przyznajemy natychmiast, że są to pojęcia różne od życia i śmierci. To jest ta błogosławiona nadzieja, którą Bóg dał Swemu ludowi Wieku Ewangelii, aby ją miłował (Filip. 3:20; 1 Tes. 1:10; Tyt. 2:13; Obj. 22: 20). I to była ta nadzieja, którą Apostoł wyraził w Liście do Filip. 1:23, a która ma być urzeczywistniona podczas powrotu Chrystusa w zmartwychwstaniu.

Powyższe rozważania dowodzą także, iż zdanie „pragnąc” itd., powinno być ujęte w nawiasy. Ponadto dowodzą, że ten ustęp nie traktuje o świadomości umarłych i dlatego nie powinien być cytowany, by udowodnić tę fałszywą doktrynę. Co więcej, one jasno potwierdzają nauczanie Apostoła, iż zabranie go oraz innych członków Ciała i nagroda nie wcześniej będą miały miejsce jak we Wtórym Adwencie Pana, w czasie Jego objawienia się (2 Tym. 4:8).

BS '76, 62.

PSALM 119 : 10-19

Ze wszystkiego serca mego szukam cię; nie dopuszczajże mi błądzić od rozkazań twoich.

W sercu mojem składam wyroki twoje, abym nie zgrzeszył przeciwko tobie.

Błogosławionys ty, Panie! Nauczże mię ustaw twoich. Wargami mojami opowiadam wszystkie sądy ust twoich.

W drodze świadectw twoich kocham się więcej, niż we wszystkich bogactwach.

O przykazaniach twoich rozmyślam, i przypatruję się drogom twoim.

W ustawach twoich kocham się, i nie zapominam słów twoich.

Daruj to słudze twemu, abym żył, a przestrzegał słów twoich.

Odstłoń oczy moje, abym się przypatrzył dziwom z zakonu twego.

Jestem gościem na ziemi; nie ukrywaj przedemną rozkazań twoich.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII

Niezależny Miesięcznik Religijny

Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich - związane z Bogiem w miarę rozumiewania Jego Słowa — jest wydawane w obronie Prawdy parazyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy; w obronie zarządzeń, statutu i testamentu, udzielonych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, aby wiązały kontrolujące korporacje i stowarzyszenia ludu Prawdy; i w celu przedstawiania oraz bronięcia roz-

wijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla Ludu Pańskiego, tak jak się Jemu podoba go udzielać, Zamówienia przez wpłaty prosimy kierować pod adresem: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, I Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta: 63513-58391-136. Prenumerata roczna za numery parzyste wynosi — 100 zł i za numery nieparzyste — 100 zł, łącznie za wszystkie numery (12) - 200 zł. Cena pojedynczego numeru — 17 zł